

In kakor v pesmi, tako je prešel tudi njej v duši tisti mило-otožni izraz polagoma v tresoč, obupajoč . . .

Čustva, ki so vstajala nekje v ozadju ter se kakor sence iz neke megle nejasnosti vrivala v zavest, so bila otožna, žalna, obupna . . .

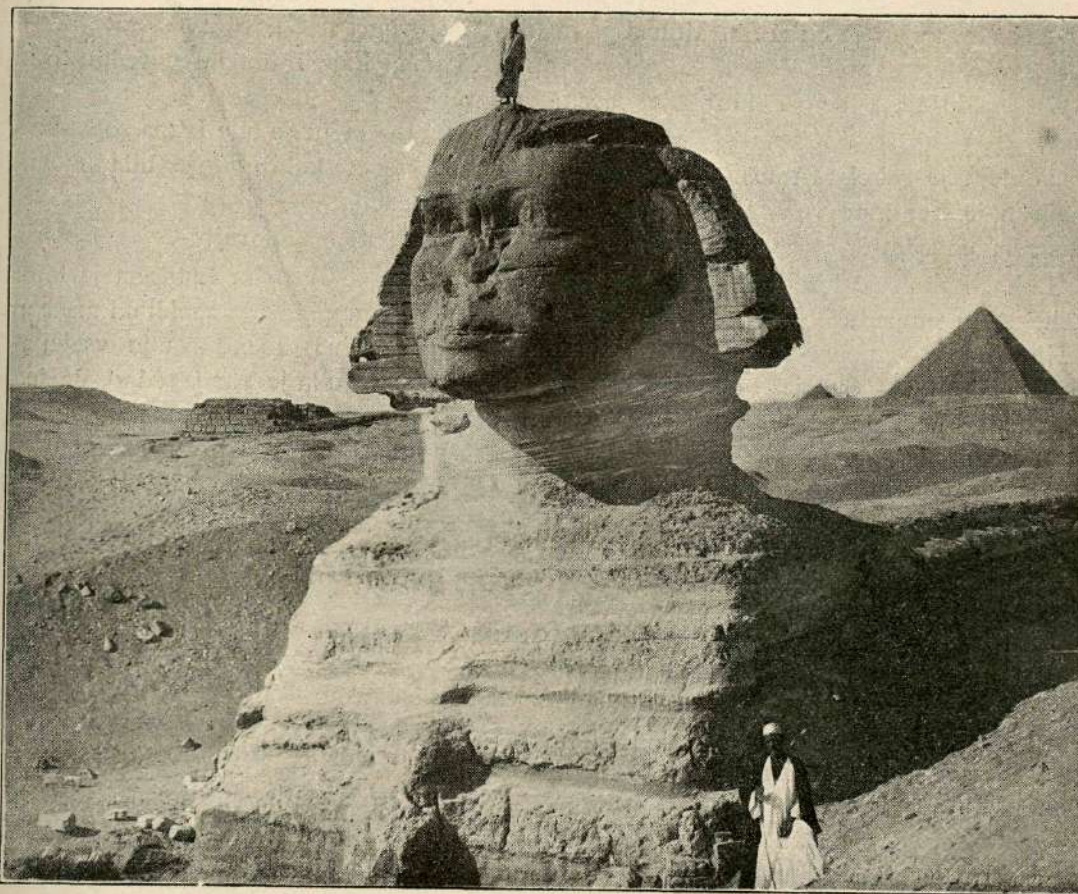
In na površje se je prerivala skozi do ločnejše in skozi drznejše jedna misel, misel, ki se ji je bila hotela vriniti malo poprej, a

je jasno in določno. Torej nič! Preostalo ji ni nič, do zadnjega nič!

Tu je obstala v mislih za hip pri jednem vprašanju: pri tem, da li je res ona noč, jedna noč porušila vse?

Pa to je bilo le za hip in samo mimogrede — —.

Za tem ji je brnel še odmev pesmi, ki je počasi zamirala, zamirala in naposled utihnila.

Sfinga (Sfinks) pri piramidah v Egiptu.

jo je bila prešla svojevoljno —: misel na Antona . . .

„Nikdar, nikdar več!“

Dotlej je upala na oba, na Pavleta in na Antona. Obeh se je veselila jednako, na oba je čakala polni dve leti. Anton je prišel . . . na njem se je varala. Jedna noč je podrla vse, vse — —. Ostalo ji je le še jedno upanje: Pavle. Tudi to zadnje jo je goljufalo. Pismo je govorilo, da Pavleta ne bo —, govorilo

V sobi je postalo tiho prvi čas, ko je bila pesem utihnila. Celo Tilka in Ivana sta bili obmolknili; morebiti se jima je zdela pesem prežalostna za tedaj. Ivana jo je bila izbrala najbrže le slučajno.

Molk je pretrgal hlapče. No, tedaj so si ga želele najmanj, a ubraniti se ga ni bilo mogoče. Na skladalnici pod oknom je zaropotalo in v sobo se je pomolila precej debela glava njegova.